

מטרידה!

משטרת באר-שבע מחפה על פשע מחריד -

בעילה סיטונית של קטינה על-ידי שוטרים

להביא יותר פרנסה למשפחה שלי. כל השבוע אני עובד בחוף ורק בערב שבת מגיע הביתה. גם כשהלכתי לעורך-דין אמרתי לו שלא רוצה סעד מאף אחד ואני אשלם בשיבול הכל".

להפתעתו גילה האב שעורך-דין מסרב לספק בעניין. "זה יכול לקרות בכל משפט זה טובה". ניסה עורך-דין להרגיעו, "אין טעם לעשות מזה רעש גדול. זה רק יזיק לשם של המשטרה".

האב פנה לעורך-דין שני בבאר-שבע וגם זה דחה אותו. "מה תרווח מכל העניין?" שאל אותו. "למי זה בכלל יועיל?"

"מה זה פה?" זעק האב, "שוטרים פיתו את הילדה שלי ולאף אחד זה לא איכפת? מה יש לקנייני-משטרה אין ילדות? לשיטת רים ולסמלים אין ילדות? אם לא יעשו כלום לשוטרים הם ימשיכו לפתוח ילדות אחרות. היום זה קרה לבת שלי, מחר זה יכול לקרות גם לבת של שוטר. שוטר אחד מפיח ילדה ולעצור אותה משוטר לשוטר, ואין עם מי לדבר!"

"אני לא רוצה שיתנו את הילד שלה לי. אנימוק" התייפחה אמה של זקלן. "נידלתי שני-עשר ילדים. אני יכולה לגדל עוד ילד אחד!"

הוסיף אביה של זקלן: "כל פעם אנתו מדברים עם הילדה שלנו בטלפון של המשפחה שהיא צללה בירושלים. הילדה שלי בוכה ואומרת אף אחד לא יעלה לעשות את זה. לאמא שלה אין לב לראות אותה. היא מדברת איתה בטלפון ושיתן בוכות".

"כל השכנים שלנו יודעים על מה שקרה. הילדים של השכנים צועקים על הילדים שלי. האחות שלכם זונתה היא הלכה עם שוטר, עכשיו אני לא יודע מה לעשות. אף אחד לא רוצה לעזור לי. אין צדק. אין משטרה. אין עורכי-דין. אין בית-משפט!"

החקירה נמשכת

חודשיים

פקד משטרת נפת הנגב, סגן-יצוב חיים חבורי, האחראי למשטרת באר-שבע, היחה גירסה משלו על הפרשה. הסיפור סגן-יצוב תבויני לכתב העולם הוא: "קיבלנו את תלונת האב ב-7 בדצמבר. חקרנו בעניין. הנערה עצמה הצהירה שהיא אינה רוצה להתלונן ולא מעוניינת להגיש תלונה כנגד כלשהו".

"חוז מזה ענין הגיל של הנערה הוא בספק. תלונת האב ימצאת בשלבי חקירה גם היום, ואנחנו מייחסים לה חשיבות מדרגה ראשונה. מטרתנו את הטיפול בעניין לידו משקד חתומת-המשטרה בבאר-שבע והוא מטפל אישית בחקירה בגלל חשיבותו של העניין".

זהו הסבר הלוקה בחסר. שכן, לפי דברי חבורי עצמו, חלפו כבר חודשיים מאז הוגש המהלך על בעילת הקטינה. האנשים המעורבים בדבר נמצאים כולם בהישג ידה של המשטרה - כולם שוטרים המשרתים במשטרת באר-שבע. שמויהם ידועים לחוקר רים. למרות זאת לא הצליחו במשך חודשיים להגיע למסקנות כלשהן.

גירסה

תמוהה

ההתייחסות לחתימת זקלן על הצהרה כאילו אינה רוצה להגיש תלונה, נשמעת מוזרה כשהיא באה מפי של קצין משטרה בכיר. שכן במקרה כזה, הוריה או אפוטרופסיה של הנערה, הם שצריכים לשקול אם להגיש תלונה או לא. גם ללא תלונה, מצביעות הנסיבות על מעשים (ג) ונגזרים את החוק הפלילי. סעיף 152 (א1) לפקודת החוק הפלילי קובע: "הבוטל שלא חתום ילדה... והוא למטה מגיל 16 שנים, יואשם בפשע ויהיה צפוי למאסר של 14 שנים".

עוד יותר תמוהה גירסת המשטרה כי גיי לה של זקלן הוא בספק. בתעודת-ההיות שלה מצויין במפורש תאריך לידתה כשנת 1952. הוריה של זקלן, הטוענים כי בעת שנבעלה לא מלאו לה עדיין 16 שנים, לא נקראו כלל למסור עדות במשטרה. וזהו צדד חסירה מוזרה מאוד. בייחוד כשהמדובר בשוטרים שביצעו עבירה פלילית.

האבא שלה ובלי האמא שלה, בלי אף אחד. היא סיפרה לי שהקצין אמר לה שאם היא רוצה משפט נגד השוטר היא צריכה לחתום ואם היא לא רוצה שיהיה משפט היא גם כן צריכה לחתום. היא לא רצתה לעשות משפט בגלל הבושה שלה והיא חתמה שלא יעשו לשוטר שום דבר".

טוב

שלא מתה"

הריכך באו דשוטרים עוד פעם לביטנו לשאול בת כמה היא. אמרתי להם שמתי השוטר הלך איתה ושם איתה בהריון היא הייתה בת 15 וחצי ובחברות היות שלה גם כן כתוב שהיא נולדה בשנת 1952. אני לא מכיר את השוטר הזה אבל אני יודע שהיא צעירה. הייתה סיפרה לי שהיא בא לקחת אותה מהבית למינרשי-הכדורגל ושם עשה לה. היא ילדה קטנה וטוב שהיא לא מתה והוא לא הרג אותה. מתי שהוא הלך איתה הוא אפר שהוא יפנה לה נדוניה. עשיתי הוא אומר שהיא הגכה עם עוד עשרים.

"השוטר הזה תפס אותה לפני הבית של הצעירה בבאר-שבע וביקש ממנה שלא תעשי לו משפט. הוא אמר לה שיתן לה כל מה שהיא רוצה. הוא אמר שיש לו שלושה ילדים ואמא חולה ושלא תעשה לו משפט. הילדה שלי היא ילדה טובה, לא רצתה

מספר חודשים ומשפחתה של זקלן גילתה כי בתם הרה ללדת. האב, פועל בניין ע"עלה לפני כעשר שנים מאחת מארצות צפון-אפריקה, היה נסער ואימלל. מספר אביה של זקלן כשדמעות זולגות מעיניו:

"ביום אחד היה לי טלפון למקום שאני עובד שם, מחוץ לבאר-שבע. אמרו לי אשתי רוצה לדבר איתי באופן דהוף. הלכתי לטלפון ושמעתי האשה שלי בוכה. אמרה לי רוצה שתיכף אבוא הביתה כי הילדה שלנו נכנסה בהריון.

"הלכתי הביתה ומצאתי האשה שלי עם כל הילדים בוכים. שאלתי אותה: לא יודעת מהילדה במצב כזה והביאה בושה לכל ה"משפחה. מה יהיה עכשיו? מה יגידו ה"שכנים?"

"לקחתי את הייתה ושאלתי אותה מי עשה לה את זה. היא לא רצתה להגיד. אמרתי לה שאם לא תכפר היא לא תהיה

ההישוטררים

על-ידי שוטרים לובשי-מדים של משטרת ישראל.

גרוע מואת - אותם שוטרים ממשכים עדיין לשרת במשטרת באר-שבע כנציגי החוק ומפקדיהם מחפים עליהם ומנסים לסטש את הפרשה האומללה, שהפכה לי שחת-היום בבירת הנגב.

היא נמסרה

לחברים

פרשה החלה לפני כשנה כשזקלן (שם בדוי לצורך הכתבה) כמו פרטים ביאוגרפיים אחרים, כדי למנוע כל אפשרות של זיהוי הקטינה, בת למשפחה מרובת ילדים המתגוררת באחת משכונות באר-שבע, פגשה בשוטר המשרת במשטרה ה"מקומית".

היא עבדה אז כפועלת-שירותים במועד ציבורי בו מרכיב לבקר אנשי משטרה, ו"פגישותיה המיקריות, בניסגרת עבודתה, עם אותו שוטר, הפכו לחיזור לטה של השיטר אחריה.

השוטר לא ביקש את חסדיה של זקלן בחינם. לאחר שנתהדקו היחסים ביניהם, והם החלו להיפגש כונג נאהבים, הודיע לה אותו שוטר כי הוא מתכוון לשאתה לאשה. כשתאסוף מספיק כסף ל"נדוניה, אמר לה, הם יערכו חתונה מנוחה ויקמו משפחה.

לאחר כמה ימים ילדה זקלן כי יחסיה האינטימיים עם אותו שוטר גרמו להריונה. היא לחצה על השוטר להגיד את נשואיהם. אז רק גילה לה השוטר כי אינו יכול לשאתה: הוא גבוה מדי ואב לשלושה ילדים.

אבל כדי שזקלן לא תרגיש את עצמה בודדה, גילה השוטר נדיבות ורוחב-לב: הוא הכיר לה שניים מיודיו הקרובים. גם הם שוטרים במשטרת באר-שבע. אלה לא גרעו מהעובדה שזקלן כבר הרה, קיימו גימה אף הם יחסים מיניים במשך תקופה של מספר שבועות.

בכך שקיימו יחסים עם קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים עברו נציגי החוק המופקדים עם שמירת עבירה פלילית מפורשת, ביצעו פשע של בעילת קטינה. אין זה משנה עם הבעילה נעשתה בהסכמתה של הקטינה או שהשוטרים יטענו כי לא ידעו את גילה האמיתי. מעשיהם הם בגדר של מעשה-אונס, שאורחים רגילים נשלחים על ביצועו לבית-הסוהר.

דמעות

בעיניים

הריון יש תמונה מוזרה - לא ניתן להסתירו במשך זמן רב. חלפו

וההקטינה

בעיות והלכה למשטרה להגיד שלא יעשו לו כלום.

"השוטר סיפר שהילדה שלי הלכה עם עוד שוטרים. מהגלי-העבודה שלי שאל את הילדה והיא אמרה שזה נכון, שהיא הלכה עם עוד שני שוטרים. אבל הראשון זה שקילקל אותה. הוא דחף אותה לזה. היא רק ילדה קטנה.

"כשבאתי לבשטרה גירשו אותי. אמרו שאני שיכור. אני לא הייתי שיכור. רציתי לדבר עם הקצין. אמרו לי תבוא מחר. יותר לא הלכתי. איתי לא הזמינו אף פעם לי חקירה. לא אותי ולא את האשה שלי, האמא של הילדה. אנחנו בכלל לא חיים בשביל המשטרה. כאילו היא בכלל לא הילדה שלנו".

אומנת

בירושלים

סינומה של החקירה הציגו קציני משטרת באר-שבע, דברי האב, תעודה הי חתומה בידי זקלן, שבה היא מוחתרת מ"רצונה הטוב על כל זכויותיה כולל נזותה לתבוע לדין את האנשים האחראים למצבה.

ברור שתעודה כזו, כשהיא ניתנת על-ידי קטינה ללא נוכחות הוריה וללא הסכמתם, ערכה כקליפת-השום. אולם לגבי אותו פועל בניין מסכן בבאר-שבע היא נראתה מוסמכת.

תמורת הוויתור על תביעותיה, הופנו זקלן ואביה ללשכת-הסעד בבאר-שבע. זו מצאה אומנת בירושלים, שתחזיקה ותטפל בה עד שימלאו ימיה ללדת. לשכת הסעד גם היפנתה את האב לעורך-דין, כדי שזה יטפל בהגשת תביעה נגד השוטרים שבעלו את זקלן.

"לא איכפת

לאף אחד!"

אף פעם בחיים שלי לא לקחתי "גרוש מהסעד", סיפר האב, "אני ער בד במקום רחוק מחוץ לבאר-שבע כדי

הילדה שלי יותר. אז היא אמרה שהאיש שטינר אותה הוא שוטר. היא אמרה שהוא כבר מחוץ ויש לו שלושה ילדים אבל ידעה על זה רק אחרי שסיפרה לו שתקבל חינוק.

קצין עם

שני כוכבים

אלתי אותה: אז מה עשיתי? והיא אמרה שלקהה כדורים וזרקות ש"ו"ד לא ילך, אבל זה לא עזר. לא יודע אם זה קיבלה את זה. לא סיפרה. רק בבחנה. "הלכתי למשטרה וסיפרתי להם מה שעשיתי שניים לבתי. בא קצין עם שני כוכבים (המגן עמרם לוסקי) וסיפרתי לו הכל. הוא ושם כל מה שאני אמרתי על הגירה. אמר לי להביא את הילדה. אמרתי לו הילדה לא רזה לבוא למה היא מתביישת, כי כל השוטרים וכולם מכירים אותה.

"הוא אמר לי לחכות ושלח מכוונה של המשטרה להביא אותה מהבית. כשהביאו אותה הכנסו אותה לחדר של הקצין. לא שמעתי מו אמרו. אני חיונית בחוף. אחרי זה אמר הקצין שאנחנו יכולים ללכת הביתה".

"לחתוך את

הבטן!"

לקחתי את הילדה לבית-חוליה" ממשיך האב בסיפורו. "ישם אמרו לי: תחתום בשביל נתחך לה את הבטן להוציא את הילדה. שאף אחד לא ידע מזה. אמרתי להם: לא רוצה לחתום. לפה שהיא הילדה השביעית אצלי וילד שביעי אסור לנגוע בו.

"השוטר עעשה לה את זה נתן לילדה 70 לירות כשביל שחשעה לא יהיה חינוק. אבל היא החזירה לו את הכסף.

"אחרי כמה ימים בא קצין יותר גדול, עם שלושה כוכבים (פקד יצחק ברקוביץ) אל הבית שלנו ולקחו את הילדה עוד פעם לחקירה. עוד פעם היא הייתה לבד, בלי